

Arrest

nr. 286 042 van 13 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. KELCHTERMANS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 augustus 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 19 oktober 2020, op 23 november 2020 en op 18 januari 2021.

1.2. Op 27 mei 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die op 8 november 2021 bij arrest nr. X verzoeker tevens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.3. Op 6 december 2021 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 21 april 2022 verklaarde de commissaris-generaal dit volgend verzoek onontvankelijk.

1.5. Op 4 mei 2022 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal verklaart dit tweede volgend verzoek om internationale bescherming op 6 oktober 2022 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bezit u het Iraans staatsburgerschap. Op 14 augustus 2019 verzocht u voor het eerst in België om internationale bescherming. In het kader van dit verzoek verklaarde u dat u tijdens uw jeugd jaren bevriend was met A. P., een Armeense christen. A. P. behandelde anderen met liefde, was nooit op een leugen te betrappen en liet door zijn gedrag een diepe indruk op u na. Toen u op een dag bij A. thuis een Bijbel zag staan, raakte u geïnteresseerd in het christendom. U besloot zich op eigen houtje op het internet in het christendom te verdiepen. Dankzij anti-filtersoftware slaagde u erin om de website van Kanaal 7 te openen en u bekeek met veel interesse de films van Hormoz Shariat. Na uw middelbare schooltijd ging u studeren aan de universiteit. Tijdens de lessen godsdienst ging u vaak in discussie met de professor wat A. L., een van uw medestudenten met wie u een goede band had, opviel. A. sprak u na een van de lessen aan en vroeg u of u in de islam geloofde waarop u hem toevertrouwde dat u de Bijbel las. A. had een huiskerk in een kantoorgebouw in Sadeghiyeh in Teheran en op 11 bahman 1396 (31 januari 2018) nodigde hij u uit om een bijeenkomst bij te wonen. A. had via een naaste contact met Kanaal 7 en de films van Shariat werden dan ook vaak bekeken tijdens jullie bijeenkomsten. Meestal kwamen er iets minder dan tien personen naar de bijeenkomsten. Naast A. en F. was ook N., de zus van A., vaak aanwezig op de bijeenkomsten. Gedurende een periode van ongeveer zeven maanden woonde u ongeveer wekelijks de bijeenkomsten bij. In Iran deed u stage in het laboratorium van de oliemaatschappij en u moest een document onder eer tekenen dat u niet zonder toestemming het land zou verlaten. Op 16 shahrivar 1397 (7 september 2018) kreeg u rond middernacht een bezorgd telefoontje van de vader van A. dat A. die avond niet was thuis gekomen. U probeerde A. op zijn gsm te bellen maar hij nam niet op. U was bezorgd en belde die ochtend naar F. die ook niet opnam. Iets later kreeg u een telefoontje van de conciërge van het kantoorgebouw waar jullie huiskerk gevestigd was met de mededeling dat er agenten in het gebouw waren. Uiteindelijk slaagde u erin om F. te spreken. U sprak met F. af bij zijn neef S.. S. ging voorzichtig poolshoogte nemen in het gebouw en stelde vast dat agenten er een bejaarde man, u vermoedt dat het de vader van A. was, aan het ondervragen waren. Jullie waren van slag en realiseerden zich dat jullie niet meer veilig waren. F. besloot bij zijn neef te blijven, u besloot naar uw tante S. te gaan. Voordat u naar uw tante ging, contacteerde u uw familie via een openbare telefoon. U vernam dat de autoriteiten ook bij jullie thuis langs waren geweest en dat ze op zoek waren naar u. De autoriteiten deden een huiszoeking waarbij uw moeder onwel werd. De volgende dag contacteerde u S. die u sommeerde naar hem te komen. Bij S. trof u F. aan die erg van streek was en u vertelde dat agenten van het ettelaat ook bij hem langs kwamen. S. contacteerde een advocaat. Jullie bekeken jullie mogelijkheden en kwamen tot het besluit dat in Iran blijven geen optie was. S. zei dat hij iemand kende die jullie kon helpen om het land te verlaten en naar Turkije te gaan. Voordat u vertrok, stelde u uw tante nog in kennis van de ware toedracht van uw problemen. Uiteindelijk belandde u via Van in Istanbul. U besloot voorlopig in Istanbul te blijven om te zien hoe de toestand in Iran zou evolueren. In Turkije kwam u in contact met S. B. die u de weg toonde naar de kerk. U ging in Turkije geregeld naar de kerk, volgde er lessen ter voorbereiding van uw doopsel en u liet zich uiteindelijk ook dopen. U startte ook een Instagramaccount waarmee u online uw geloof uitdraagt. Twee à drie maanden na uw aankomst in Turkije vernam u van uw tante S. dat uw broer S. was meegenomen door de autoriteiten. Terugkeren was nog steeds geen optie en u besloot voorlopig in Turkije te blijven. F. had familie in Turkije en besloot hen op te zoeken. In februari 2019, u was nog steeds in Turkije, vernam u dat de autoriteiten uw broer andermaal hadden meegenomen. Uw broer werd onder druk gezet om te vertellen waar u verbleef, er werd informatie van zijn telefoon gehaald en hij werd gedwongen om met de autoriteiten samen te werken. Omdat de toestand uitzichtloos was, besloot u, na ongeveer een jaar, Turkije te verlaten. U reisde naar Griekenland in de hoop daar een leven op te bouwen. In Griekenland raakte u uw gsm kwijt, waardoor u ook het contact met F. verloor. Via uw vriend M. in Engeland kwam u te weten dat Griekenland geen goed land was voor vluchtelingen en de plannen werden gewijzigd. Met een vals paspoort vloog u naar Parijs en van daaruit ging u met de bus naar België met de bedoeling van daaruit verder te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. In Zeebrugge werd u opgepakt door de politie, waardoor u in België om internationale bescherming verzocht. In september 2019 ging u een eerste keer in België naar de kerk. In oktober 2019 vernam u van uw tante dat uw broer

een derde keer werd meegenomen. Twee maanden na Kerstmis 2019 kwam u, omdat u er bij uw tante op aandrong om u meer over de inhoud van het derde verhoor van uw broer te vertellen, te weten dat u ook beschuldigd wordt van spionage. Later vertelde uw tante u ook dat uw broer werd meegenomen omdat u zonder toestemming het land had verlaten. U kwam tevens te weten dat de agenten die uw broer hadden meegenomen niet enkel agenten van het Ettelaat waren maar dat ze ook voor de oliefirma werkten. In België was u actief in de Iraanse kerk van Brussel, u ging geregeld naar de kerk en volgde ook sessies op zoom. U was geïnteresseerd in kerken en woonde ook een viering bij van een katholieke kerk in uw buurt. U droeg uw geloof uit via het Instagramaccount *iran.church* dat u startte in Turkije en u was ook actief op Facebook en Telegram. Via de sociale media kwam u in contact met diverse gelovigen onder wie pastoor J. H., M. die in Hasselt de kerkdienst leidt en R. die in India het evangelie verkondigt. U vreesde voor uw leven omdat u zich bekeerde tot het christendom en u vreesde vervolging omdat men u verdacht van spionage en het naar buitensmokkelen van gevoelige informatie. Op 27 mei 2021 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing omdat er noch aan uw bekering in Iran, noch aan de hieruit voortvloeiende problemen, noch aan de beschuldigingen van spionage geloof kon worden gehecht. Omdat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kon worden gehecht, kon er evenmin geloof worden gehecht aan uw motivatie om zich in Europa religieus te engageren. Bijgevolg had u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Iran als christen zou manifesteren of dat u als dusdanig zou gepercipieerd worden door uw omgeving. Er werd tot slot gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Op 8 november 2021 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Op 15 maart 2022 diende u, zonder naar Iran te zijn teruggekeerd, een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat toen u nog in Iran was vier jaar een relatie had met N., een dame van Koerdische origine die in Teheran was om te studeren. U vroeg haar familie om haar hand maar die werd u geweigerd. U woonde desondanks gedurende een vijftal maanden met haar samen. Nadat de familie van uw vriendin dit was te weten gekomen en tegen u een klacht ingediend had wegens kidnapping en verkrachting – er werd een dossier tegen u geopend bij de rechtbank van Teheran –, zag u zich genoodzaakt Iran te verlaten. U trok naar Turkije. U vroeg aan een Koerdische vriend van de familie om te bemiddelen zodat u alsnog toelating zou krijgen om met haar te trouwen. Met dezelfde bedoeling reisde u toen verschillende keren naar een vriend van N.s familie in Irak. Toen haar familie erachter kwam dat u niet meer in Iran was, kwamen ze uw familie lastig vallen. Zo kwam M. H., de broer van N., op een dag bij jullie thuis langs – dit was nadat de familie vastgesteld had dat N. geen maagd meer was – en hij maakte toen ruzie met uw vader. Hij sloeg uw vader waarop uw vader bij de politie een klacht tegen hem neerlegde, waarna hij door een wetsdokter werd onderzocht. U vreesde bij terugkeer naar Iran dat de familie van uw geliefde u zou vermoorden en dat de Iraanse autoriteiten u voor uw onwettige relatie met N. streng zouden bestraffen. U stipte in dit verband aan dat u niet eerder over de problemen ten gevolge van uw relatie met N. had gesproken, omdat u gehoord had van mensen dat het Commissariaat-generaal met een dergelijke problematiek geen rekening zou houden. U verklaarde ook nog steeds religieus actief te zijn. U schreef een boek getiteld “Knowing the Son of God” dat u via Amazon te koop aanbod. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd op 21 april 2022 nietontvankelijk verklaard omdat u geen nieuwe elementen of feiten had aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam en dat het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikte. Er kon immers onder meer geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen ten gevolge van uw relatie met N.. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 4 mei 2022 diende u uw huidige, derde verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde dat u destijds Iran niet mocht verlaten omdat u werkte in een speciale onderzoeksafdeling van de oliesector. Aangezien u het land toch had verlaten, werd u in 2019 veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven à acht jaar op beschuldiging van het lekken van informatie aan buitenlanders en voeren van propaganda tegen het regime. U kon het vonnis echter niet in ontvangst nemen omdat u niet in Iran verbleef. Intussen betaalden uw ouders iemand bij justitie om bewijsmateriaal in dit verband, en meer bepaald het vonnis, te verkrijgen. Verder verklaarde u dat u nog altijd tegen het regime bent. U bent actief op Instagram en Facebook. U heeft ook deelgenomen aan een actie georganiseerd door MKO gedurende drie dagen naar aanleiding van het uitleveringsverdrag tussen België en Iran. U postte beelden van deze manifestatie op uw Facebookprofiel. U vreest dat u in Iran vervolgd en geëxecuteerd zal worden om zowel politieke als religieuze redenen. Ofschoon u verklaarde dat uw advocaat het hierboven vermelde bewijsmateriaal naar het Commissariaat-generaal doorstuurde, heeft het Commissariaat-generaal niets ontvangen noch legde u dit bewijsmateriaal zelf neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. U legde in het kader van uw vorige verzoek weliswaar een attest van een geneesheer neer waaruit blijkt dat u psychische problemen heeft en u verklaarde thans nog steeds psychische problemen te hebben (Verklaring volgend verzoek, vraag 14). U heeft echter niet aangetoond noch blijkt dit uit het door u neergelegde attest dat u niet in staat zou zijn om op coherente wijze uw asielmotieven uit de doeken te doen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan dan ook worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden beklemtoond dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek oordeelde dat er noch aan de door u beweerde bekering, noch aan de problemen ten gevolge van deze bekering, noch aan de beschuldigingen van spionage geloof kon worden gehecht. Omdat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kon worden gehecht, kon er evenmin geloof worden gehecht aan uw motivatie om in België twee keer naar een kerk te gaan waardoor besloten kon worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk ging en christelijke boodschappen op sociale media plaatst. Bijgevolg had u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zou manifesteren of dat u als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Er werd tot slot nog gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Op 8 november 2021 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In onderhavig geval moet echter vastgesteld worden dat een dergelijk element in uw dossier niet voorhanden is.

Aangaande de verklaringen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op de asielmotieven die u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat u religieuze vervolging vreest (Verklaring volgend verzoek, vraag 20), kan opgemerkt worden dat u bij uw derde asiolverzoek geen nieuwe elementen aangebracht heeft waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat uw beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg heeft u bij uw derde verzoek nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Uw verklaring dat u beschuldigd werd van spionage omdat u het land niet mocht verlaten en dat u in 2019 veroordeeld werd tot zeven à acht jaar gevangenisstraf, ligt volledig in het verlengde van een asielse relaas waaraan geen enkel geloof kon worden gehecht. Dergelijke aanvullingen op een ongeloofwaardig relaas kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielse relaas. Dat er aan deze veroordeling geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat, ofschoon u, althans volgens uw verklaringen afgelegd in het kader van uw derde verzoek, reeds in 2019 veroordeeld werd, u deze veroordeling nooit eerder bij uw vorige verzoeken ter sprake gebracht heeft (Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Bij uw derde onderhoud d.d. 18 januari 2021 georganiseerd in het kader van uw eerste asiolverzoek antwoordde u immers op de vraag wat u bij terugkeer naar Iran vreesde zelfs letterlijk niet te weten hoelang het zou duren voordat u gevangen genomen zou worden en voordat u een vonnis zou krijgen, maar wel te weten dat er u niets goed te wachten stond en dat u zeker vervolgd zou worden (CGVS III, p. 20). Nochtans was u volgens uw huidige verklaringen toen al meer

dan een jaar effectief veroordeeld. Ook in het kader van uw beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kaartte u noch in het verzoekschrift d.d. 9 juli 2021 noch op de zitting d.d. 18 oktober 2021 aan dat u twee jaar eerder veroordeeld werd. U deed dit evenmin in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming. Tot slot is het geenszins aannemelijk dat u, die uw vonnis in handen zou hebben gehad aangezien u het naar eigen zeggen via uw advocaat aan het Commissariaat-generaal zou hebben laten bezorgen, u niet eens precies kon zeggen tot welke straf u werd veroordeeld. U gaf immers aan dat u een gevangenisstraf heeft gekregen van “7-8 jaar” (Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Gelet op het voorgaande, heeft u bij uw derde verzoek helemaal niet aangetoond in 2019 tot een jarenlange gevangenisstraf te zijn veroordeeld.

Zelfs indien u het door u vermelde bewijsmateriaal alsnog zou neerleggen, dan nog kan opgemerkt worden dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Overigens kan, net zoals reeds bij uw tweede verzoek werd opgemerkt, gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat valse documenten in Iran makkelijk te verkrijgen zijn.

Wat uw politieke activiteiten betreft, is het bijzonder opmerkelijk dat u pas voor het eerst aan een politieke manifestatie deelnam jaren nadat u in België bent aangekomen – in Iran durfde u hieraan niet deel te nemen (CGVS I, p. 14) – en bovendien nadat uw eerste en tweede verzoek afgewezen werden, omdat er aan de toen door u aangehaalde motieven geen geloof kon worden gehecht. Dit wijst dan ook op opportunisme en niet op een oprechte politieke overtuiging. Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw politieke activiteiten in België beperkt blijven tot de deelname aan één actie van de MKO, die gedurende drie dagen protesteerde tegen een verdrag tussen België en Iran (Verklaring volgend verzoek, vraag 18). Wat uw deelname hieraan betreft blijkt nergens uit uw verklaringen dat u, behalve dan dat u een deelnemer was, tijdens deze actie een bijzondere rol zou gehad hebben (Verklaring volgend verzoek, vraag 18). Uw beperkt profiel blijkt ook uit de door u hierover geplaatste foto's op Facebook (die u overigens niet onder uw volledige identiteit onderhield), waarop u amper te ontwaren bent en die amper geliket werden. Uit het voorgaande kan geen diepgaande politieke overtuiging noch een ernstige betrokkenheid bij de Iraanse oppositie blijken. Gelet op deze bevindingen over uw extreem beperkte (betrokkenheid bij) politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Ook in dit verband kan immers naar de reeds in het kader van uw eerdere verzoeken vermelde informatie verwezen worden waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Hetzelfde geldt ook voor deelnames aan protesten voor een diplomatieke post. Volledigheidshalve kan, betreffende uw sociale media, nog toegevoegd worden dat, gelet op uw bijzonder beperkte politieke engagement en diepgang, uit niets blijkt dat u bij terugkeer naar Iran uw posts met politieke inslag, net als uw christelijke posts, niet zou kunnen verwijderen.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt wordt toegevoegd aan het administratieve dossier.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6/2, § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het materiële motiveringsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van “de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof”.

Verzoeker betoogt wel degelijk nieuwe feiten en elementen te hebben aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij wordt erkend als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus bekommt. Hij wist erop dat hij in zijn interview heeft aangestipt dat zijn ouders het herzieningsvonnis van 19 augustus 2020 naar aanleiding van zijn veroordeling in 2019 tot een gevangenisstraf van acht jaar hebben kunnen bemachtigen vanuit Iran. Verder stelt verzoeker dat hij meedeed aan een betoging van MKO naar aanleiding van het uitleveringsverdrag tussen België en Iran.

Voorts wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat er een dag voor het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 25 juli 2022, de stukken via de geijkte weg werden overgemaakt op zelfs twee verschillende mailadressen. Volgens verzoeker bevestigde DVZ op 10 oktober 2022 telefonisch dat dit de geijkte weg is en dat de stukken worden toegevoegd aan het dossier. Verzoeker meent dat het duidelijk is dat zowel de DVZ als het CGVS nalatig zijn geweest en dus uiterst belangrijke stukken ter staving van zijn vrees niet in acht hebben genomen.

Daarnaast bekritiseert verzoeker de motivering in de bestreden beslissing waar voorafgaand een standpunt wordt ingenomen over documenten die het CGVS niet in overweging heeft genomen laat staan onderzocht heeft. Er wordt door het CGVS onredelijk gesteld dat iets geen bewijskracht heeft zonder dat geweten is wat de inhoud betreft, aldus verzoeker.

Verzoeker stipt aan dat er geen geloof werd gehecht aan zijn veroordeling maar benadrukt dat hij nu het herzieningsvonnis van de rechtbank van Iran neerlegt waarmee hij wel degelijk de twijfel kan weghalen en zijn geloofwaardigheid waarmaken.

Verder wordt in het verzoekschrift aangekaart dat verzoeker foto's neerlegt van een betoging van MKO tegen het Iraans regime waarop hij duidelijk te identificeren is. Verzoeker licht toe dat MKO door de Iraanse autoriteiten wordt geïnterviewd en in het verleden werd geïnterviewd en wijst hierbij naar o.a. feiten m.b.t. een Iraanse diplomaat. Verzoeker stelt ook een screenshot neer te leggen van zijn Instagrampagina waarop hij een groot bereik heeft.

Volgens verzoeker is het dus van aanzienlijk belang dat de rechtmatig overgemaakte stukken in overweging worden genomen en worden onderzocht. Er wordt in het verzoekschrift gewezen op rechtspraak van het Hof van Justitie dat steeds rekening moet worden gehouden met elk document ter staving van een beschermingsverzoek ook wanneer het niet geauthentiseerd is. Tevens wordt opgeworpen dat de lidstaten moeten samenwerken met verzoekers bij de beoordeling van de relevante elementen van een volgend onderzoek wanneer niet-geauthentiseerde documenten worden overgelegd, hetgeen niet gebeurd is.

Daarenboven voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing de geldigheid van Iraanse documenten in twijfel wordt getrokken en wijst hij op verschillende rapporten om te concluderen dat wat betreft de bewijswaarde van Iraanse documenten omkoping niet onmogelijk is maar zeer moeilijk binnen de rechtbanken doch het mogelijk is dat bepaalde personen met macht en ondergeschikt veel financiële middelen vervalste documenten kunnen bekomen. Verzoeker beklemtoont dat hij is veroordeeld en zich in België ook openlijk uit tegen het regime en betoogt dat hij noch de machtspositie noch de financiële middelen heeft om invloed te kunnen uitoefenen op de rechtbank in Iran.

Verder wijst verzoeker erop dat juridische documenten verkregen via online systemen makkelijk na te kijken zijn door officiële instanties en dat hij ook dergelijk document neerlegt. Er wordt toegelicht dat op het vonnis een vonnisnummer staat, een zaaknummer, een documentnummer en het vonnis voldoet

aan alle kenmerken die worden beschreven in het door verzoeker geciteerd EASO-rapport. Verzoeker is dan ook van mening dat er niet kan getwijfeld worden aan de echtheid van het neergelegde vonnis.

In ondergeschikte orde voert verzoeker aan dat hij niet werd gehoord op het CGVS en zijn verhoor bij de DVZ summier en kort was waarbij niet grondig werd ingegaan op de door hem aangebrachte feiten en de overgemaakte documenten niet werden onderzocht.

Vervolgens wordt nog gewezen op het voordeel van de twijfel en aangevoerd dat verweerder in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden waardoor appreciatiefouten zijn begaan.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker in zijn vorige aanvragen niet kon zeggen tot welke straf hij werd veroordeeld en hij de veroordeling nooit heeft aangehaald, wordt door verzoeker gerepliceerd dat hij wel degelijk de feiten heeft uiteengezet waarvoor hij uiteindelijk werd veroordeeld en gesteld dat hij werd verdacht van spionage waarvoor hij weldra zou veroordeeld worden doch hij toen inderdaad niet wist welke straf hij effectief had gekregen. Verzoeker benadrukt tot slot dat hij dit herzieningsvonnis van 19 augustus 2020 pas recent in zijn bezit heeft gekregen en daarom een derde beschermingsverzoek indiende.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe:

- Mail van verzoekers raadvrouw van 25 juli 2022 waaraan een Iraans juridisch/gerechtigd document wordt toegevoegd en een profiel van verzoeker op Instagram;
- Een beëdigde vertaling van een Iraans vonnis;
- Stukken aangaande verzoekers tewerkstelling bij "research Institute of Petroleum Industry".

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.3. Vooreerst kan wat betreft de bijzondere procedurele noden gewezen worden op volgende terechte overwegingen in de bestreden beslissing:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. U legde in het kader van uw vorige verzoek weliswaar een attest van een geneesheer neer waaruit blijkt dat u psychische problemen heeft en u verklaarde thans nog steeds psychische problemen te hebben (Verklaring volgend verzoek, vraag 14). U heeft echter niet aangetoond noch blijkt dit uit het door u neergelegde attest dat u niet in staat zou zijn om op coherente wijze uw asielmotieven uit de doeken te doen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan dan ook worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker brengt geenszins valabele elementen bij die voorgaande concrete bevindingen kunnen ombuigen.

2.3.4. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2

bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.5.1. Verzoeker geeft in het kader van zijn huidig volgend verzoek aan dat hij nieuwe documenten heeft kunnen bekomen ter staving van zijn relaas zoals aangehaald in zijn eerste beschermingsverzoek. Verzoeker stipt aan dat een Iraans rechtbank in 2019 een vonnis heeft uitgesproken waarbij hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7-8 jaar wegens spionage en het voeren van propaganda tegen het Iraans regime. Er wordt door verzoeker uitgelegd dat hij dit vonnis niet eerder kon neerleggen omdat hij er toen niet de mogelijkheid toe had gezien hij niet aanwezig was om het vonnis te verkrijgen en evenmin geld had om iemand hiervoor te betalen. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat hij voor de onderzoeksafdeling van “Petroleum Industry” heeft gewerkt en een verbod kreeg om Iran te verlaten. Tot slot geeft verzoeker deelgenomen te hebben aan politieke activiteiten tegen het Iraans regime en wijst op zijn profiel op Instagram.

Middels zijn verzoekschrift legt verzoeker volgende stukken neer: een mail van zijn raadvrouw van 25 juli 2022 waaraan een Iraans juridisch/gerechtelijk document wordt toegevoegd en verzoekers profiel op Instagram; en beëdigde vertaling van een Iraans vonnis en stukken aangaande verzoekers tewerkstelling bij “research Institute of Petroleum Industry”.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.5.2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat het (tweede) volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor

subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiare bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.3.5.3. Met betrekking tot de verklaringen van verzoeker aangaande zijn vervolgingsvrees wegens zijn bekering tot het christendom en zijn tewerkstelling in de oliesector met beschuldigingen van spionage, merkt de Raad op dat verzoeker deze elementen reeds heeft aangebracht in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming hetgeen reeds eerder door de commissaris-generaal en de Raad werd beoordeeld.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende opgemerkt:

“Vooreerst moet worden beklemtoond dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek oordeelde dat er noch aan de door u beweerde bekering, noch aan de problemen ten gevolge van deze bekering, noch aan de beschuldigingen van spionage geloof kon worden gehecht. Omdat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kon worden gehecht, kon er evenmin geloof worden gehecht aan uw motivatie om in België twee keer naar een kerk te gaan waardoor besloten kon worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk ging en christelijke boodschappen op sociale media plaatst. Bijgevolg had u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zou manifesteren of dat u als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Er werd tot slot nog gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Op 8 november 2021 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In onderhavig geval moet echter vastgesteld worden dat een dergelijk element in uw dossier niet voorhanden is.

Aangaande de verklaringen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op de asielmotieven die u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat u religieuze vervolging vreest (Verklaring volgend verzoek, vraag 20), kan opgemerkt worden dat u bij uw derde asiolverzoek geen nieuwe elementen aangebracht heeft waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat uw beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg heeft u bij uw derde verzoek nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.”

Met betrekking tot de reeds aangehaalde vervolgingsvrees wegens verzoekers bekering en wegens zijn tewerkstelling in de oliesector met beschuldigingen van spionage, kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissing van het CGVS en het arrest nr. 263 387 van de Raad van 8 november 2021. Inzake verzoekers vrees wegens zijn religieuze activiteiten kan verder gewezen worden op de onontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS van 21 april 2022 waartegen verzoeker geen beroep indiende.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te

schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, quod non in casu.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoeker blijft in het kader van zijn huidig volgend verzoek onder meer vasthouden aan zijn bekering en religieuze activiteiten zoals uiteengezet in zijn eerste en tweede verzoek om internationale bescherming alsook op een vrees wegens zijn tewerkstelling in de oliesector waarbij hij werd beschuldigd van spionage en reikt thans verder elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoeker voornamelijk verder borduurt op ditzelfde relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn dossier.

Door aan het verzoekschrift nog een Iraans onvertaald document en foto's ter staving van zijn werkzaamheden bij "research Institute of Petroleum Industry" toe te voegen kan verzoeker geen afbreuk doen aan zijn ongeloofwaardig bevonden relaas dat hij wegens werkzaamheden in de oliesector in de problemen zat of dat men hem zou kunnen verdenken van spionage.

In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers relaas betreffende de verdenking van spionage voorts met reden het volgende opgemerkt:

"Uw verklaring dat u beschuldigd werd van spionage omdat u het land niet mocht verlaten en dat u in 2019 veroordeeld werd tot zeven à acht jaar gevangenisstraf, ligt volledig in het verlengde van een asielaanvraag waaraan geen enkel geloof kon worden gehecht. Dergelijke aanvullingen op een ongeloofwaardig relaas kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielaanvraag. Dat er aan deze veroordeling geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat, ofschoon u, althans volgens uw verklaringen afgelegd in het kader van uw derde verzoek, reeds in 2019 veroordeeld werd, u deze veroordeling nooit eerder bij uw vorige verzoeken ter sprake gebracht heeft (Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Bij uw derde onderhoud d.d. 18 januari 2021 georganiseerd in het kader van uw eerste asielaanvraag antwoordde u immers op de vraag wat u bij terugkeer naar Iran vreesde zelfs letterlijk niet te weten hoelang het zou duren voordat u gevangen genomen zou worden en voordat u een vonnis zou krijgen, maar wel te weten dat er u niets goed te wachten stond en dat u zeker vervolgd zou worden (CGVS III, p. 20). Nochtans was u volgens uw huidige verklaringen toen al meer dan een jaar effectief veroordeeld. Ook in het kader van uw beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kaartte u noch in het verzoekschrift d.d. 9 juli 2021 noch op de zitting d.d. 18 oktober 2021 aan dat u twee jaar eerder veroordeeld werd. U deed dit evenmin in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming. Tot slot is het geenszins aannemelijk dat u, die uw vonnis in handen zou hebben gehad aangezien u het naar eigen zeggen via uw advocaat aan het Commissariaat-generaal zou hebben laten bezorgen, u niet eens precies kon zeggen tot welke straf u werd veroordeeld. U gaf immers aan dat u een gevangenisstraf heeft gekregen van "7-8 jaar" (Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Gelet op het voorgaande, heeft u bij uw derde verzoek helemaal niet aangetoond in 2019 tot een jarenlange gevangenisstraf te zijn veroordeeld.

Zelfs indien u het door u vermelde bewijsmateriaal alsnog zou neerleggen, dan nog kan opgemerkt worden dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Overigens kan, net zoals reeds bij uw tweede verzoek werd opgemerkt, gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat valse documenten in Iran makkelijk te verkrijgen zijn."

Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk stukken heeft overgemaakt en stelt dat de DVZ bevestigde dat deze zouden toegevoegd worden aan het administratief dossier. Hij meent dan ook dat zowel de DVZ als het CGVS nalatig zijn geweest door deze stukken niet mee in ogenschouw te nemen.

Hoewel verzoeker aan zijn verzoekschrift een mail van zijn raadvrouw van 25 juli 2022 toevoegt waaruit blijkt dat er via mail bijkomende documenten werden overgemaakt, moet de Raad vaststellen dat deze mail en de daaraan toegevoegde stukken zich niet in het administratief dossier bevinden. Daargelaten de vraag of hierdoor in hoofde van het CGVS sprake is van een onzorgvuldigheid, moet er evenwel op worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming is gehouden aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden. De Raad is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). Aangaande het Iraans vonnis dat bij e-mail van 25 juli 2022 werd

toegevoegd doch waarvan slechts een beëdigde vertaling werd verschaft middels het huidig verzoekschrift kan de Raad op het volgende wijzen.

Vooreerst moet de Raad in navolging van de commissaris-generaal opmerken dat reeds afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers veroordeling gelet op het feit dat verzoeker deze veroordeling van 2019 nooit eerder bij zijn vorige verzoeken ter sprake heeft gebracht en deze veroordeling ook geenszins werd aangehaald in het kader van verzoekers beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen middels het verzoekschrift van 9 juli 2021 of op de zitting van 18 oktober 2021. Door te betogen dat hij dit herzieningsvonnis van 19 augustus 2020 pas recent in zijn bezit heeft gekregen en daarom een derde beschermingsverzoek indiende, slaagt verzoeker er niet in voormelde omissie te verschonen. Uit zijn verklaringen in het kader van zijn huidige beschermingsverzoek blijkt overigens dat verzoeker wel degelijk eerder op de hoogte was van een vonnis en veroordeling daar hij uitdrukkelijk aangaf dat hij het vonnis niet eerder kon neerleggen omdat hij er toen niet de mogelijkheid toe had gezien hij niet aanwezig was om het vonnis te verkrijgen en evenmin geld had om iemand hiervoor te betalen terwijl zijn ouders nu geld hebben betaald om documenten te kunnen verkrijgen (Verklaring Volgend Verzoek van 26 juli 2022, vraag 17). In casu kan tevens pertinent opgemerkt worden dat niet blijkt dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond voor zijn voorgehouden problemen teneinde het vonnis van 2019 of het herzieningsvonnis eerder te bemachtigen.

De Raad stipt hierbij overigens aan dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt bij de DVZ, er geenszins een vonnis uit 2019 werd neergelegd doch een "herzieningsvonnis" uit 19 augustus 2020 waarvan verzoeker tijdens zijn interview bij de DVZ dan weer geen enkel gewag heeft gemaakt.

Daarenboven wordt door het CGSV terecht opgemerkt dat verzoeker niet precies kan zeggen tot welke straf hij werd veroordeeld. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk de feiten heeft uiteengezet, namelijk spionage doch bevestigt dat hij inderdaad niet wist welke straf hij effectief had gekregen. Verzoeker voert geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de vaststelling dat hij niet precies kan zeggen tot welke straf hij werd veroordeeld terwijl blijkt dat hij wel degelijk op de hoogte was van zijn veroordeling in 2019. De Raad stipt in dit verband aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen onderneemt om zich nauwkeurig te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn gerechtelijke situatie in het land van herkomst en alles wat hiermee in verband staat.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker slechts een kopie van het herzieningsvonnis heeft neergelegd zodat de authenticiteit ervan in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt aldus niet kan nagegaan worden.

Uit de toegevoegde landeninformatie blijkt tot slot dat er in Iran een markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse (juridische) documenten. Door te wijzen op informatie uit 2017 waarin wordt gesteld dat het "moeilijk" is via omkoping juridische documenten te verkrijgen kan verzoeker geen afbreuk doen aan de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus- Iran, Corruptie en documentenfraude van 13 januari 2020. Uit deze beschikbare informatie blijkt dat er veel valse juridische documenten uit Iran in omloop zijn en dat vonnissen zelden worden overhandigd zodat men eerder geen dan wel documenten zal kunnen voorleggen (zie administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, COI Focus- Iran, Corruptie en documentenfraude van 13 januari 2020 p. 7-8). Verzoeker stelt noch de machtspositie noch de financiële middelen te hebben om vervalste documenten te verkrijgen doch dit valt niet te rijmen met zijn verklaring dat zijn ouders geld hebben betaald om deze documenten te kunnen verkrijgen (Verklaring Volgend Verzoek van 26 juli 2022, vraag 17). Door te benadrukken dat op het neergelegd vonnis een vonnisnummer te vinden is alsook een zaaknummer, documentnummer en het voldoet aan alle kenmerken zoals beschreven in het EASO-rapport van april 2020 kan verzoeker geen afbreuk doen aan voorgaande bevindingen.

Inzake de aan voormelde e-mail van 25 juli 2022 toegevoegde screenshot van verzoekers Instagrampagina "@iran.church" waarop hij een groot bereik zou hebben, moet de Raad vaststellen dat dit Instagramprofiel reeds werd aangehaald in verzoekers eerste beschermingsverzoek en reeds werd beoordeeld door het CGVS en de Raad. Zodoende kan het in dit verband volstaan te verwijzen naar de gedane vaststellingen in het arrest nr. 263 387 van 8 november 2021 en kan verzoeker met het herhalen van dit account geen ander licht werpen op de eerdere definitieve beoordeling ervan.

De Raad beklemtoont hierbij dat wat de situatie betreft van bekeerde terugkeerders, reeds in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek werd opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat een terugkeer slechts problemen zal veroorzaken wanneer sprake is van een verhoogd risicoprofiel, wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er werd hierbij ook reeds aangegeven dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het

wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten of met betrekking tot hun bekering tot het christendom.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Bovendien toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat hij zijn eigen religieuze of politieke berichten op sociale media of zijn volledige Instagramaccount niet kan verwijderen bij terugkeer naar Iran nu hij geen oprechte bekering of oprechte politiek activisme aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker in zijn huidig beschermingsverzoek op politieke activiteiten wijst, treedt de Raad volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing bij:

“Wat uw politieke activiteiten betreft, is het bijzonder opmerkelijk dat u pas voor het eerst aan een politieke manifestatie deelnam jaren nadat u in België bent aangekomen – in Iran durfde u hieraan niet deel te nemen (CGVS I, p. 14) – en bovendien nadat uw eerste en tweede verzoek afgewezen werden, omdat er aan de toen door u aangehaalde motieven geen geloof kon worden gehecht. Dit wijst dan ook op opportunisme en niet op een oprechte politieke overtuiging. Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw politieke activiteiten in België beperkt blijven tot de deelname aan één actie van de MKO, die gedurende drie dagen protesteerde tegen een verdrag tussen België en Iran (Verklaring volgend verzoek, vraag 18). Wat uw deelname hieraan betreft blijkt nergens uit uw verklaringen dat u, behalve dan dat u een deelnemer was, tijdens deze actie een bijzondere rol zou gehad hebben (Verklaring volgend verzoek, vraag 18). Uw beperkt profiel blijkt ook uit de door u hierover geplaatste foto’s op Facebook (die u overigens niet onder uw volledige identiteit onderhield), waarop u amper te ontwaren bent en die amper geliket werden. Uit het voorgaande kan geen diepgaande politieke overtuiging noch een ernstige betrokkenheid bij de Iraanse oppositie blijken. Gelet op deze bevindingen over uw extreem beperkte (betrokkenheid bij) politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Ook in dit verband kan immers naar de reeds in het kader van uw eerdere verzoeken vermelde informatie verwezen worden waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Hetzelfde geldt ook voor deelnames aan protesten voor een diplomatieke post. Volledigheidshalve kan, betreffende uw sociale media, nog toegevoegd worden dat, gelet op uw bijzonder beperkte politieke engagement en diepgang, uit niets blijkt dat u bij terugkeer naar Iran uw posts met politieke inslag, net als uw christelijke posts, niet zou kunnen verwijderen.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt wordt toegevoegd aan het administratieve dossier.”

Door louter zijn politieke activiteiten in België te benadrukken en te wijzen op foto's waarop hij te zien is, slaagt verzoeker er niet in voorgaande pertinente en omstandige motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten.

Met betrekking tot het betoog in ondergeschikte orde dat verzoeker niet gehoord werd op het CGVS in het kader van zijn voorliggend volgend verzoek om internationale bescherming en zijn verhoor bij de DVZ summier en kort was waarbij niet grondig werd ingegaan op de door hem aangebrachte feiten en de overgemaakte documenten niet werden onderzocht, moet in de eerste plaats aangestipt worden dat in het geval van een volgend beschermingsverzoek de commissaris-generaal niet verplicht is om een persoonlijk onderhoud te organiseren. Artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”*

Voorts dient erop gewezen dat verzoeker tijdens het onderhoud bij de DVZ in het kader van het huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of de aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud (Verklaring volgend verzoek van 26 juli 2022, tweede pagina, onder de hoofding “MOTIEVEN”). Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van de aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ. Bovendien wordt in het verzoekschrift geen enkel valabel element bijgebracht dat verzoeker zou hebben aangevoerd indien hij in tegenstelling tot bij de DVZ op het Commissariaat-generaal een persoonlijk onderhoud had gehad en dat zou hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van zijn derde verzoek om internationale bescherming. Uit

het administratief dossier blijkt afdoende dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (tweede volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen.

Waar ten slotte nog wordt opgeworpen dat verweerder in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden waardoor appreciatiefouten zijn begaan, moet de Raad vaststellen dat verzoeker geenszins dienstige elementen bijbrengt ter onderbouwing van dergelijke tenlastelegging. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk of nadelig zou zijn behandeld. Verweerder heeft zich ter zake gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en de door hem geschetste context. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.6. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn vorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.8. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.9. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.3.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad dat de bevoegdheid in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.14. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU